

УДК 342.9 (477)

DOI: <https://doi.org/10.32366/2523-4269-2019-66-1-157-164>

Шелехов Артем Олексійович,

кандидат юридичних наук, доцент

(Одеський державний університет внутрішніх справ,
м. Одеса)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-8592-0054>

Корнієнко Максим Вікторович,

кандидат юридичних наук, доцент

(Одеський державний університет внутрішніх справ,
м. Одеса)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-6420-6169>

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ЧИННОГО ЗАКОНОДАВСТВА В ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Статтю присвячено дослідженню деяких особливостей застосування чинного законодавства в діяльності Національної поліції України. Розглянуто певні прогалини в законодавстві України щодо роботи поліції та запропоновано шляхи їх вирішення. Вивчено особливості встановлення особистості правопорушника у випадку відмови надати установчі дані. Акцентовано увагу на проблемних питаннях виконання приводу до суду та виклику особи слідчим, прокурором у разі наявності достатніх підстав вважати, що особа може дати показання, які мають значення для кримінального провадження. Розглянуто аспекти використання поліцейськими відеофіксації дій порушника та допустимість їх використання як доказу в адміністративному провадженні.

Ключові слова: Національна поліція України; адміністративне затримання; оформлення матеріалів; недоторканність житла; привід; попередження; переконання; примус

Постановка проблеми. Під час євроінтеграційних перетворень в Україні було прийнято чимало нормативно-правових актів, дія яких спрямована на дотримання та захист прав людини і громадянина, але щодо роботи поліції деякі питання залишилися не врегульованими. Тому в статті ми робимо спробу розглянути і запропонувати шляхи вирішення певних проблемних питань.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питаннями тлумачення законодавства для працівників поліції у вітчизняній науці займаються О. Бандурка, Ю. Бітяк, О. Бутько, В. Головченко, Ю. Губаль, О. Ковальова, С. Константінов, Х. Лисенко, В. Махотін, О. Плужнік, О. Скакун, М. Тищенко, Я. Шевченко та інші.

Виклад основного матеріалу. На сьогоднішній день одним із першочергових проблемних аспектів у діяльності Національної поліції України є відсутність механізму встановлення особи правопорушника в разі відсутності у людини відповідних документів і бажання сприяти правоохоронцям у встановленні своєї особи. Так, відповідно до ст. 63 Конституції України, особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом [1], хоча є різниця у відмові надати пояснення та надати свої установчі дані для встановлення своєї особистості.

Перевірка за спеціалізованими базами даних «Цунамі» та «Армор» не є підставою для встановлення особи та складання, наприклад, на підставі цих даних щодо особи, яку встановили, адміністративних матеріалів, у даному випадку необхідно використовувати виключно документи, які встановлюють особу (дивись ст. 13 «Назви та види документів, що оформляються із застосуванням засобів Єдиного державного демографічного реєстру», Закону України «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус»), що передбачає документи, які посвідчують особу та підтверджують громадянство України: паспорт громадянина України; паспорт громадянина України для виїзду за кордон; дипломатичний паспорт України; службовий паспорт України; посвідчення особи моряка; посвідчення члена екіпажу; посвідчення особи на повернення в Україну; тимчасове посвідчення громадянина України; документи, що посвідчують особу та підтверджують її спеціальний статус (посвідчення водія; посвідчення особи без громадянства для виїзду за кордон; посвідка на постійне проживання; посвідка на тимчасове проживання; картка мігранта; посвідчення біженця; проїзний документ біженця; посвідчення особи, яка потребує додаткового захисту; проїзний документ особи, якій надано додатковий захист) [5].

Відповідно до ст. 263 КУпАП, адміністративне затримання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, може тривати не більше як три години [3], за цей же час потрібно встановити особистість громадянина. На сьогодні, якщо громадянин відмовляється подати установчі відомості про себе, не подає відповідних документів, встановити особу не виявляється можливим, і, як наслідок, особа уникає адміністративної відповідальності.

Згідно із законодавством, осіб, які незаконно перетнули або зробили спробу незаконно перетнути державний кордон України, порушили порядок в'їзду на тимчасово окуповану територію України або до району проведення антитерористичної операції чи виїзду з них, порушили прикордонний режим, режим у пунктах пропуску через державний кордон України або режимні правила в контрольних пунктах в'їзду-виїзду, правила використання об'єктів тваринного світу в межах прикордонної смуги та контрольованого прикордонного району, у територіальному морі, внутрішніх водах та виключній (морській) економічній зоні України, вчинили злісну непокору законному розпорядженню або вимозі військовослужбовця чи працівника Державної прикордонної служби України або члена громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону, а також іноземців та осіб без громадянства, які не виконали рішення про заборону в'їзду в Україну, порушили правила перебування в Україні або транзитного проїзду через територію України, може бути затримано на строк до трьох годин для складання протоколу, а в певних випадках для встановлення особи та / або з'ясування обставин правопорушення – до трьох діб.

Осіб, які порушили правила обігу наркотичних засобів і психотропних речовин, може бути затримано на строк до трьох годин для складання протоколу, а в певних випадках для встановлення особи, проведення медичного огляду, з'ясування обставин придбання вилучених наркотичних засобів і психотропних речовин та їх дослідження – до трьох діб із повідомленням про це письмово прокурора протягом двадцяти чотирьох годин із моменту затримання.

Отже, термін адміністративного затримання, не залежно від встановлення особистості порушника, загалом не може перевищувати 3 години.

Таким чином, на наш погляд, необхідним є введення адміністративної відповідальності щодо правопорушників за відмову повідомити поліцейському свої особисті дані, необхідні для встановлення особи, складання протоколу про адміністративне правопорушення, винесення постанови по справі про адміністративне правопорушення та виконання постанови по справі про адміністративне правопорушення. Тобто зобов'язати правопорушника повідомити своє прізвище, ім'я, по батькові, місце реєстрації та місце свого проживання, якщо вони різні, повідомити своє місце роботи, свої контактні телефони та адресу електронної пошти, якщо вони є.

У вигляді покарання за відмову назвати свої особисті дані необхідно передбачити, зокрема, адміністративний арешт на строк до 15 діб.

Ще однією проблемою в роботі поліцейського є оформлення матеріалів за ст. 176 КУпАП «Виготовлення, зберігання самогону та апаратів для його вироблення», оскільки під час оформлення відповідних матеріалів необхідно бути в приміщенні, де мешкає правопорушник. Багато питань виникає у правоохоронців стосовно підстав для проникнення до житла особи, яка виготовляє чи зберігає самогон та апарати для його вироблення. Необхідно зазначити, що стаття 30 Конституції України гарантує кожному недоторканність житла чи іншого володіння. Так, згідно із цією статтею, «не допускається проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду чи обшуку інакше, як за вмотивованим рішенням суду. У невідкладних випадках, пов'язаних із врятуванням життя людей та майна чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні злочину, можливий інший, встановлений законом, порядок проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду і обшуку» [3].

Не допускається проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду чи обшуку інакше, як за вмотивованим рішенням суду. У невідкладних випадках, пов'язаних із врятуванням життя людей та майна чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні злочину, можливий інший, встановлений законом, порядок проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду і обшуку.

Недоторканність житла чи іншого володіння особи є однією із складових особистої недоторканності та тісно пов'язана з правом на недоторканність особистого і сімейного життя, гарантованого ст. 32 Конституції України. Ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією України [1].

Не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Кожний громадянин має право знайомитися в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, установах і організаціях з відомостями про себе, які не є державною або іншою захищеною законом таємницею. Кожному гарантується судовий захист права спростовувати недостовірну інформацію про себе і членів своєї сім'ї та права вимагати вилучення будь-якої інформації, а також право на відшкодування матеріальної і моральної шкоди, завданої збиранням, зберіганням, використанням та поширенням такої недостовірної інформації.

Конституційне положення щодо недоторканності житла чи іншого володіння особи означає не тільки заборону входити до нього всупереч волі осіб, які в ньому проживають на легальних підставах, а й заборону розголошувати все, що в ньому діється. Недоторканими, відповідно до цієї статті, є й особисті речі, документи, кореспонденція, інші особисті папери та майно, що зберігаються в житлі чи іншому володінні особи.

Конституція захищає власника житла, а також інших осіб, які в ньому проживають, від незаконних посягань будь-яких інших осіб, зокрема представників влади, посадових, приватних осіб тощо. Проте гарантоване Конституцією право може бути обмежене за наявності передбачених законом підстав. До таких належать необхідність провадження оперативно-розшукових заходів та слідчих дій з метою розкриття та розслідування злочину (проникнення в житло чи інше володіння особи, проведення обшуку, огляду, виїмки), виконання судових рішень, здійснення адміністративного нагляду.

Виникають питання в роботі поліції стосовно здійснення приводу до зали судових засідань. Можемо констатувати, що виклик слідчим, прокурором, судовий виклик (ст. ст. 133–134 КПК) полягає в тому, що слідчий, прокурор, слідчий суддя (під час досудового розслідування) чи суд (під час судового провадження) мають право викликати підозрюваного, свідка, потерпілого або іншого учасника кримінального провадження у встановлених КПК

випадках для допиту чи участі в іншій процесуальній дії. Особа може бути викликана слідчим, прокурором якщо є: достатні підстави вважати, що вона може дати показання, які мають значення для кримінального провадження; її участь у процесуальній дії є обов'язковою (ст. 133 КПК) [2].

Процесуальний порядок здійснення виклику полягає в наступному. Особа викликається до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду шляхом: вручення повістки про виклик; надіслання повістки поштою, електронною поштою чи факсимільним зв'язком; здійснення виклику по телефону або телеграмою.

Строки отримання повістки про виклик чи повідомлення іншим шляхом (ч. 8 ст. 135 КПК): не пізніше ніж за 3 дні до дня, коли особа зобов'язана прибути за викликом; якщо здійснення процесуальних дій не дозволяє здійснити виклик у 3-денний строк, особа має отримати повістку про виклик або бути повідомленою про нього іншим шляхом якнайшвидше, але в будь-якому разі із наданням їй звичайно необхідного часу для підготовки та прибуття за викликом.

У разі тимчасової відсутності особи за місцем проживання, повістка для передачі їй вручається під розписку дорослому члену сім'ї особи чи іншій особі, яка з нею проживає, житлово-експлуатаційній організації за місцем проживання особи або адміністрації за місцем її роботи.

Особливості виклику окремих категорій суб'єктів кримінального провадження полягає в наступному: якщо особа перебуває під вартою, то вона викликається через адміністрацію місця ув'язнення; повістка про виклик неповнолітньої особи, як правило, вручається її батьку, матері, усиновлювачу або законному представнику; повістка про виклик обмежено дієздатної особи – її піклувальнику; повістка про виклик особи, яка проживає за кордоном, вручається згідно з міжнародним договором про правову допомогу, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, а за відсутності такого – за допомогою дипломатичного (консульського) представництва.

Повістка про виклик вручається особі працівником органу зв'язку, працівником правоохоронного органу, слідчим, прокурором, а також секретарем судового засідання, якщо таке вручення здійснюється в приміщенні суду.

Відповідно до ст. 136 КПК, належним підтвердженням отримання особою повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом є: підпис особи про отримання повістки, у тому числі на поштовому повідомленні; відеозапис вручення особі повістки; будь-які інші дані, які підтверджують факт вручення особі повістки про виклик або ознайомлення з її змістом; отримання листа-підтвердження про отримання електронного листа. Якщо особа попередньо повідомила слідчого, прокурора, слідчого суддю, суд про адресу своєї електронної пошти і повістка про виклик була надіслана на таку адресу.

У повістці про виклик повинно бути зазначено: прізвище та посада слідчого, прокурора, слідчого судді, найменування суду, який здійснює виклик; адресу установи, до якої здійснюється виклик, номер телефону чи інших засобів зв'язку; ім'я (найменування) особи, яка викликається, та її адреса; найменування (номер) кримінального провадження, у рамках якого здійснюється виклик; процесуальний статус, у якому перебуває викликана особа; час, день, місяць, рік і місце прибуття викликаної особи; процесуальна дія (дії), для участі в якій викликається особа; наслідки неприбуття особи за викликом із зазначенням тексту відповідних положень закону, у тому числі можливість застосування приводу та здійснення спеціального досудового розслідування чи спеціального судового провадження; передбачені КПК поважні причини, через які особа може не з'явитися на виклик та обов'язок заздалегідь повідомити про неможливість з'явлення; підпис слідчого, прокурора, слідчого судді, судді, який здійснив виклик.

Якщо особа не може з'явитися на виклик, вона має повідомити слідчого, прокурора, слідчого суддю чи суд про поважні причини, що перешкоджають її своєчасному прибуттю.

Поважні причини неприбуття особи на виклик визначені в ст. 138 КПК. Такими причинами є: затримання, тримання під вартою або відбування покарання; обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення; обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини); відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо; тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад; смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю; несвоєчасне одержання повістки про виклик; інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик [2].

Ухилення від явки на виклик слідчого, прокурора чи судовий виклик слідчого судді, суду (неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази) підозрюваним, обвинуваченим, який перебуває поза межами України, є підставою для здійснення спеціального досудового розслідування чи спеціального судового провадження (ч. 5 ст. 139 КПК).

Привід, згідно зі ст. 140 КПК, полягає у примусовому супроводженні особи, до якої він застосовується, особою, яка виконує ухвалу про його здійснення, до місця її виклику в зазначений в ухвалі про здійснення приводу час. Привід може застосовуватися лише до підозрюваного, обвинуваченого, свідка. Привід свідка не може бути застосований до неповнолітніх, вагітних жінок, інвалідів першої і другої груп, осіб, які одноосібно виховують дітей віком до шести років або дітей-інвалідів, а також осіб, які згідно із КПК не можуть бути допитані як свідки. Привід співробітника кадрового складу розвідувального органу України при виконанні ним своїх службових обов'язків здійснюється тільки в присутності офіційних представників цього органу (ч. 4 ст. 140 КПК) [2].

Фактичною підставою для застосування приводу є те, що: особа була викликана в порядку, встановленому КПК України; наявне підтвердження отримання повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом; особа не з'явилася без поважних причин або не повідомила про причини свого неприбуття.

Причини неявки мають бути встановлені до прийняття рішення про застосування приводу. Тобто, слідчий суддя чи суд мають впевнитися, що особа була викликана у визначеному законом порядку та не повідомила про наявність поважних причин її неприбуття за викликом.

Юридичною підставою здійснення приводу є ухвала слідчого судді, суду, яка виноситься за клопотанням слідчого, прокурора або з власної ініціативи, а під час судового провадження – також за клопотанням сторони кримінального провадження, потерпілого, представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження.

Порядок виконання ухвали про здійснення приводу полягає в наступному.

Копія ухвали про здійснення приводу, завірена печаткою суду, негайно надсилається органу, на який покладено її виконання. Виконання може бути доручене відповідним підрозділам НПУ, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства або органів державного бюро розслідувань.

Ухвала про здійснення приводу оголошується особі, до якої він застосовується, особою, яка виконує ухвалу.

Підозрюваний, обвинувачений чи свідок, щодо яких прийняте рішення про здійснення приводу, зобов'язані прибути до місця виклику в зазначений час у супроводі особи, яка виконує ухвалу.

У випадку невиконання особою, що підлягає приводу, законних вимог щодо виконання ухвали про здійснення приводу, до неї можуть бути застосовані заходи фізичного впливу, які дозволяють здійснити її супроводження до місця виклику з дотриманням вимог, передбачених ч. 3 ст. 143 КПК. Зокрема, застосуванню заходів фізичного впливу повинно передувати попередження про намір їх застосування. У разі неможливості уникнути засто-

сування заходів фізичного впливу вони не повинні перевищувати міри, необхідної для виконання ухвали про здійснення приводу, і мають зводитися до мінімального впливу на особу.

У разі неможливості здійснення приводу особа, яка виконує ухвалу про здійснення приводу, повертає її до суду з письмовим поясненням причин невиконання. У випадку здійснення приводу протокол про затримання не складається у зв'язку з тим, що привід здійснюється в рамках кримінально-процесуального законодавства.

Поліцейський, своєю чергою, має право застосовувати заходи фізичного впливу (силу), спеціальні засоби і вогнепальну зброю. Закон визначає це як «поліцейські заходи примусу». Слід пам'ятати, що порядок та умови застосування таких засобів впливу чітко регламентовані законодавством і мають здійснюватися у відповідності до нього.

Зазвичай про застосування таких засобів попереджають, щоб Ви мали можливість припинити незаконні дії або полишити небезпечну територію. Коли існує безпосередня загроза життю або здоров'ю громадян чи працівників поліції, такі засоби можуть застосовуватися негайно, хоча попередження все одно бажане. Застосовують ці засоби лише за умови, що всі попередні заходи впливу були вичерпані й не дали бажаних результатів. Поліцейські заходи примусу належать до ширшого поняття поліцейських заходів (Розділ V ЗУ «Про Національну поліцію»). Працівники поліції мають право застосовувати заходи фізичного впливу (силу), спеціальні засоби та вогнепальну зброю. Регламентується порядок їхнього застосування статтями 42, 43, 44, 45, 46 Закону України «Про Національну поліцію». Поліцейський зобов'язаний заздалегідь попередити особу про застосування фізичної сили, спецзасобів і вогнепальної зброї. Без попередження фізична сила, спеціальні засоби і зброя можуть застосовуватися, якщо виникла безпосередня загроза життю або здоров'ю осіб чи працівників поліції або якщо таке попередження є невинуватим / неможливим. Також обов'язковою умовою їх використання є випадок, коли були використані та не дали бажаних результатів усі інші застосовані раніше форми [4].

Попередження може бути зроблене голосом, а за значної відстані або звернення до великої групи людей — через гучномовні установки, підсилювачі звуку, і в кожному випадку бажано рідною мовою осіб, проти яких ці засоби будуть застосовуватись, та українською і російською мовами не менше як два рази з наданням часу, достатнього для припинення скоєння правопорушення (ч. 2 ст. 43 ЗУ «Про Національну поліцію»). Застосовувати спецзасоби забороняється до дітей, вагітних жінок, літніх людей або людей з інвалідністю, окрім випадків учинення ними групового нападу, що реально загрожує життю та здоров'ю інших людей і працівників поліції. У випадку збройного нападу або збройного опору, якщо зупинити їхні дії іншими способами і засобами неможливо, спецзасоби повинні бути співвідносними опору або намаганням уникнути затримання.

Кожний працівник поліції самостійно визначає вид та інтенсивність застосування заходів примусу та враховує при цьому обставини конкретної ситуації, характеру правопорушення та індивідуальних особливостей особи, яка вчинила правопорушення (ч. 3 ст. 43 ЗУ «Про Національну поліцію»).

Розглянемо наступне питання, що викликає безліч запитань у працівників поліції, — застосування відеофіксації. Слід зазначити, що, відповідно до ст. 251 КУпАП, доказами у справі про адміністративне правопорушення, є будь-які фактичні дані, на основі яких у визначеному законом порядку орган (посадова особа) встановлює наявність чи відсутність адміністративного правопорушення, винність даної особи в його вчиненні та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Ці дані встановлюються протоколом про адміністративне правопорушення, поясненнями особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, потерпілих, свідків, висновком експерта, речовими доказами, показаннями технічних приладів та технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису, у тому числі тими, що використовуються особою, яка притягається до адміністративної відповідальності, або свідками, а також працюючими в автоматичному режимі, чи

засобів фото- і кінозйомки, відеозапису, у тому числі тими, що використовуються особою, яка притягається до адміністративної відповідальності, або свідками, а також працюючими в автоматичному режимі або в режимі фотозйомки (відеозапису), які використовуються при нагляді за виконанням правил, норм і стандартів, що стосуються забезпечення безпеки дорожнього руху та паркування транспортних засобів, актом огляду та тимчасового затримання транспортного засобу, протоколом про вилучення речей і документів, а також іншими документами.

Відповідно до ст. 252 КУпАП, орган (посадова особа) оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному дослідженні всіх обставин справи в їх сукупності, керуючись законом і правосвідомістю [3].

Таким чином, норми КУпАП не забороняють здійснювати фото- і кінозйомку, відеозапис поліцейському.

Оскільки інформація є змістовною частиною фактичних даних, то вони повинні відповідати їх доказовому статусу, правовим вимогам про відносність, допустимість, достовірність і достатність, які в сукупності є критеріями оцінки зібраних і досліджуваних доказів.

Під відносністю доказу доцільно розуміти правові вимоги, спрямовані до змісту доказу, який визначає можливість змісту доказу слугувати засобом для встановлення істини в провадженні.

Під допустимістю доказу слід розуміти його придатність з погляду законності отримання від джерела, суб'єкта, об'єкта, способу його збирання.

Під достовірністю доказу розуміється відповідність отриманих шляхом збирання, перевірки і оцінки даних, обставин вчиненого правопорушення та інших обставин, які підлягають встановленню в провадженні у справі про адміністративні правопорушення.

Під достатністю доказу розуміється визначення, засноване на внутрішньому переконанні, всієї сукупності допустимих і достовірних відомостей, без яких не є можливим встановлення обставин вчиненого правопорушення відповідно до об'єктивної реальності та обґрунтоване вирішення провадження у справі про адміністративні правопорушення.

Фактичні дані повинні бути оцінені з урахуванням перерахованих вище критеріїв. В інших випадках отримана інформація буде не процесуальною.

Висновок. У статті розглянуто деякі особливості застосування та шляхи вирішення проблемних питань працівниками Національної поліції України згідно з чинним законодавством.

Список використаних джерел

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 року № 254к/96-ВР (зі змін. і допов. на 21.02.2019 року № 2680-VIII). Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України: Кодекс від 13.04.2012 року № 4651-VI (зі змін. допов. на 11.01.2019 року № 2227-VIII). Відомості Верховної Ради України. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Кодекс від 07.12.1984 № 8073-X (зі змін. допов. на 07.02.2019 року № 2258-VIII). Відомості Верховної Ради Української РСР. 1984. № 51. Ст. 1122.
4. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 року № 580-VIII (зі змін. допов. на 01.01.2019 року № 2629-VIII). Відомості Верховної Ради України. 2015. № 40–41. Ст. 379.
5. Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус: Закон України від 20.11.2012 року № 5492-VI (зі змін. допов. на 01.01.2018 року № 1474-VIII). Відомості Верховної Ради України. 2013. № 51. Ст. 716.

Шелехов Артем Алексеевич,

кандидат юридических наук, доцент

(Одесский государственный университет внутренних дел, г. Одесса)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-8592-0054>

Корниенко Максим Викторович,

кандидат юридических наук, доцент

(Одесский государственный университет внутренних дел, г. Одесса)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-6420-6169>

НЕКОТОРЫЕ ОСОБЕННОСТИ ПРИМЕНЕНИЯ ДЕЙСТВУЮЩЕГО ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА В ДЕЯТЕЛЬНОСТИ НАЦИОНАЛЬНОЙ ПОЛИЦИИ УКРАИНЫ

Статья посвящена исследованию некоторых особенностей применения действующего законодательства в деятельности Национальной полиции Украины. В статье рассмотрены некоторые пробелы в законодательстве Украины относительно работы полиции и предложены пути их решения.

Рассмотрены особенности установления личности правонарушителя в случае отказа предоставить учредительные данные. Рассмотрены аспекты использования полицейскими видеofиксации действий нарушителя и допустимость их использования в качестве доказательства в административном производстве.

Ключевые слова: Национальная полиция Украины; административное задержание; оформление материалов; неприкосновенность жилища; привод; предупреждение; убеждение; принуждение

Shelekhov Artem Alexeyevich,

PhD in Law, Associate Professor

(Odessa State University, Odessa)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-8592-0054>

Korniienko Maxim Viktorovich,

PhD in Law, Associate Professor

(Odessa State University, Odessa)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-6420-6169>

SOME FEATURES OF THE APPLICATION OF VALID LEGISLATION IN THE ACTIVITIES OF THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE

The article focuses on uncertain issues in the implementation of the case of a court, and the calling of a person by the investigator or the prosecutor, if there is a sufficient reason to believe that a person may give relevant evidence to the criminal proceedings. Features of the presentation of the call agenda; sending the agenda by mail, e-mail or fax; call or telegram.

The article is devoted to the study of some features of the application of the current legislation in the activities of the National Police of Ukraine. In the article some gaps in the legislation of Ukraine are considered, concerning the work of the police and the ways of their solution are proposed.

The aspects of the use of video fixing by the police actions of the offender, and the admissibility of their use as evidence in the administrative proceeding are considered. The peculiarities of establishing the personality of the offender in case of refusal to provide constituent data are considered. The problem issues in the work of the police during the registration of materials under art. 176 Code of Ukraine on Administrative Offenses "Manufacture, storage of livestock and apparatus for its development".

Key words: National Police of Ukraine; administrative detention; registration of materials; inviolability of housing; driving; warning; conviction; coercion

Надійшла до редколегії 24.03.2019